

17844

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 27. NOVEMBRA, 1936.

ŠTEV. 11.

Koncentracija, ne razpršitev!

Pij XI. nam v svoji znameniti okrožnici »Quadragesimo anno« opisuje, kaj vse zamišlja in vrši gorečnost katoličanov. Opozarja nas pa tudi na to, da je delavnost katoličanov dostikrat manj uspešna, ker so sile preveč razpršene, ker manjka edinstva in enotnega vodstva.

Zdi se torej, da je treba v naših dneh predvsem poudarjati edinost. Toda ne samo poudarjati, treba se je za edinost tudi potruditi: za edinost mišljenja, edinost hotenja, edinost delovanja.

Resnični pogoji edinstva

Podlaga edinstva je resnica. Družiti naš mora najprej edina, katoliška resnica, ki nam jo oznanja Cerkev, papež, škofje. Nikar ne govori torej o edinstvu, če nočeš priznati polnost resnice, ki jo uči Cerkev, papež, škofje!

Edinstvo se ne da doseči brez odpovedi. Modernemu človeku je neomejena svoboda malik, svobodi se mora vse žrtvovati. Žal, da je prav ta nazor kriv nešteto gorja! Vsaka stvar zahteva žrtev, največ edinost. Kdor govori o edinstvu, pa noče odpovedi, odklanja žrtve, odklanja disciplino, ta govori neiskreno, ta je hinavec in lažnik. Koliko demagogije se uganja danes na račun edinstva!

Zločince družijo zavest krivde in sovraštvo. Toda mi vemo, kakšna je ta edinost. Pošastna obsodba trockistov v Moskvi nam to nazorno priča. Sovraštvo, ki je komunizem rodilo, bo komunizem tudi končalo. Vez naše edinstva pa mora biti Kristusova ljubezen. Kdor te ljubezni med nami nima, pa govori o edinstvu, ta je v težki zmoti.

Jamstvo edinstva

Toda človek je slab. Težko najde resnico, še težje ji sledi. Kaka sreča torej, da imamo avtoriteto, jamstvo resnice, jamstvo edinstva! Avtoriteta pa je le tedaj jamstvo edinstva, uspeha in zmage, ako je enotna. Če naše vrste ne bodo imele enotnega vodstva, bo naša moč splahnela, edinstvo se bo razkrojilo, uspeh bo onemogočen.

Resnica je tedaj jasna: ker enotno mišljenje in hotenje, zato tudi enotno gibanje; ker enotno gibanje, tudi enotna organizacija in enotno vodstvo. Ne v razkropljenosti in zmedbi po konkurenčnih skupinah, ampak v močnih in udarnih vrstah, združenih pod enotnim vodstvom bomo šli zmagovito za svojim ciljem.

Silno težka škoda

In zato hoče Pij XI. ne le popolno soglasje med porajajočimi se organizacijami, ampak tudi združenje v kar najožjjo in organsko enoto pod enotnim vodstvom, ker hoče resnično edinstvo duha in forme (»Naša Pot« X., str. 10—14). Silno težko škodo delajo zato združenja, ki hodijo svoja lastna pota, v nobeni zvezi z vodstvom Katoliške Akcije, ali pa ji celo nasprotujejo. Škoda, — pravi papež — ki jo taka društva povzročajo z razkrojem katoliških sil in z medsebojnim udarjanjem, je veliko večja kakor pa koristi, ki jih utegnejo donášati.

»Kajti ako je v istem poklicu več katoliških združenj, ki si med seboj nasprotujejo, in če nimajo enotnega vodstva, to zares ubija moči, edinost razkraja in srečne uspehe zavira ali celo onemogoči. To pa se ravno mora z vsem naporom preprečiti« (Pismo Pija XI. kardinalu Seguri).

Kdor hoče cilj, mora hoteti tudi sredstva. Če se sodobna mladina polovičarstvu odpove, mora biti v tej odpovedi tudi dosledna. Ni li morda nedoslednost, če hoče biti na eni strani

radikalno katoliška, na drugi strani pa zanemarja dragocena navodila Kristusovega namestnika in hodi samovoljno svoja pota?

Ko se hočemo boriti proti največji sodobni nevarnosti, proti organiziranemu brezboštvu, izražamo tudi odločno voljo, da bomo to storili v disciplini, slogi in edinosti. Poudarili smo, da nas bosta edinstvo in disciplina privedla do zmage.

Za edinstvo se bomo znali proti vsakomur tudi boriti. Vemo namreč, da je to volja Cerkev. Edinstvo v mišljenju, edinstvo v hotenju, edinstvo v nastopu. Družila nas bo pa resnica in ljubezen Kristusova.

Cilji tehnike

Povedali smo zadnjič, da je Pij XI. obsodil socializem zato, ker ima za najvišji namen družbe človekovo udobnost.

Čitatelju, ki študira tehniko, ta naš stavek ni ugajal, češ potem bi bila tudi tehnika obsodbe vredna, saj je vendar njen namen, služiti človeškemu udobju.

Ta opomba nam pride zelo prav, ker je moderna tehnika prav nazoren zgled, kako materializem dobro stvar lahko temeljito skvari.

Tehnika v božjem načrtu

Tehnika ni nekaj, kar bi ne imelo nobenega opravka z božjimi rečmi. Nasprotno, že od početka ima svoje določeno mesto v načrtih, ki jih ima Bog s človeškim rodom.

Lep je cilj tehnike: lajšati in lepšati človeško življenje na zemlji, večati človeški družbi udobje. Lep in vzvišen cilj, ki je bil postavljen že ob prvi zarji človeškega življenja na zemlji: Podvrzite si zemljo in gospodujte!

Se veliko več smemo reči: človekovo tehniško ustvarjanje je eden izmed izrazov njegove bogopodobnosti: podobnosti z Bogom kot Stvarnikom!

Človeku je dana moč, da si usluži zemljo, živo in neživo materijo. Ta moč raste in bogati, čim bolj človek pronika v skrivnosti naravnih zakonov, ker ravno spoznanje teh zakonov je tisto, kar človeka dela za gospodarja zemlje.

Tako s spoznanjem raste tehnika, tako človek vedno bolj gospoduje silam zemlje, da morejo služiti njemu in njegovim potrebam, materialnim in dušnim in tudi najvišjim.

Tudi najvišjim! Saj to je tisto: materialno udobje človekovo je cilj, a nikdar ne edini in nikakor ne najvišji cilj tehnike. Tehnika in njeno udobje, oboje mora služiti še višjemu, najvišjemu cilju: večni sreči človeka in slavi božji!

Kritika božjega načrta

Ta vrhovni cilj ni za tehniko nobena postranska zadeva. Tudi ni cilj, kakor so mnogi drugi cilji, kakršne si človek lahko stavi ali pa tudi ne, ampak je nujen cilj, ki ga človek s svojo svobodo sicer lahko

odkloni, a ga zadenejo zato najtežje sankcije. To je cilj, ki je zanj vsa človeška natura ustvarjena, zanj oblikovana do zadnje nitke svoje biti. Cilj, ki vsak prezir težko kaznuje; težko kaznuje tudi, če nanj samo pozabimo.

Ako tehnika ta svoj in vseh stvari vrhovni cilj zanika ali vsaj prezre, izgubi svojo naravno usmeritev, pride v nered in širi nered, zaide in zgreši pravo pot, tako da tudi svojega svojskega cilja ne more več v redu dosežati. Hoče udobje, a ker hoče samo udobje in nič višjega, potem niti nižjega ne doseže. In pridejo razočaranja, ki morajo priti.

Posledice

Aristotel je sanjal o bodoči zlati dobi človeštva, ko bodo snovalnice na statvah same snovale.

Zdaj imamo statve, ki same snujejo, — a zlate dobe ni...

Imamo samogibne stroje, imamo robote — tehnika je dosegla neslutene viške, preobrazila vse gospodarstvo. Toda konec so družabne katastrofe, svetovne krize in krvave revolucije. Tehnika slavi triumfe napredka, a največji napredek je v grozotah morjenja in uničevanja življenj: zračni torpedi, smrtonosni plini, skrbno gojeni zahrbtno morečiči bacili kuge...

To je dala tehnika, ki je pozabila na Boga, ki noče misliti na Boga, ki ne ve moliti. Hotela je pomagati človeku do raja na zemlji, a odpira pota v zijajoča brezna. Mogočno se je bahala s svojim titanskim napredkom, a pred nas stopa barbarstvo, kot ga še ni bilo.

Materializem — slep vodnik

Človeštvo je zašlo, kakor je zašel potnik, ki mu je v gozdu brez cest nenadna megla zakrila pogled na svetle zvezde, vodnice iz večnostnih daljav. Še ga za nekaj časa ravnajo bližnji predmeti, ki si jih je zapomnil kot ravnajoče cilje. A od cilja do cilja bolj izgublja pravo smer, do-

kler končno po dolgem in mučnem nočnem tavanju ne zapazi, da se je ves čas vrtel kakor v začaranem kolobarju, in nazadnje pride nazaj na tisto točko, odkoder je bil izšel.

Tako je družba izgubila pravo smer, ker je odklonila najvišje cilje — ideale in se navezala na nižje, ki ne morejo voditi. Visoki, iz večnostnih daljav sveteči cilji pa vodijo zanesljivo, varno, naravnost. A teh materializem ne vidi.

Pohlep raste brez meje, a udobje poedinca ne more rasti v brezkončnost: nujno se zadene na udobje drugega poedinca. Če je udobje najvišje, zakaj naj se drugemu umakne, da ga ne bi uničilo? In kje je mera, ki naj ga ravna v prave meje?

Tu morejo napraviti red in dati pravo smer samo višji in najvišji cilji-ideali: ideali socialne pravičnosti in ljubezni, vest in Bog.

Tudi bližnji cilji vodijo, tudi udobje more voditi, a le na blizu in le za malo časa. Na daleč ti cilji ne morejo voditi, ker morajo neprestano in vedno znova dobivati korekture od zadnjih ciljev. Če ne, je vsa pot zaman. Dolga je bila pot in velik je bil trud, a ni vedla, kamor človeško srce išče. Veliki koraki, a ne do cilja — je dejal sveti Avguštin, grandes passus, sed extra viam!

Kritika iz blodnega labirinta

Človeštvo je zašlo v blodni labirint, iz katerega ne bo našlo izhoda brez njega, ki je Pot in Resnica. Katolicizem je edini, ki bo tehniki in družbi mogel dati zvezd vodnic, ki ju bodo naravnavale na pravo pot.

Katoliška inteligenca ima to lepo nalogo, da pomaga s krščanskimi ideali prekvasiti in preobraziti vso to zmaterializirano družbo, vsa okolja in vse življenje.

Katoliške dijaške mladine sveta dolžnost in prečastna naloga torej je, da se s temi krščanskimi ideali najprej sama prepoji, da bo potem mogla stopiti v boj za zmago krščanstva.

Nihče ne sme sebe ali drugih v skušnjavo privedi in brez potrebe izpostavljati nevarnosti nravnega padca. Tu ni nobenih izgovorov in pretvez. Nравnost ljudstva je več vredna kot telesna kultura in umetnost.
(Kardinal Faulhaber.)

skih načel v vsej družbi in v vseh kulturnih panogah, v znanosti in umetnosti, v gospodarstvu in tudi v tehniki!

*

Pozdrav »Kladivarjem«

Posebno pa so k temu delu poklicani tisti, ki so svoje življenje posebej posvetili študiju tehnike; poklicani so od Previdnosti, da na polju, ki jim ga je odkazala, porazijo pogubni materializem.

Viharji nad Španijo

10. Zakonodaja

Ustava, ki jo je novi parlament dal deželi, je bila bistveno prežeta socialističnega duha. V vseh kulturnih vprašanjih so brezobzirno izvedli ločitev Cerkve od države.

Čudno je, da so z vsega početka poklicali Žide spet v deželo. »Nova Španija jim bo poravnala krivico, ki jim jo je pred 400 leti storila monarhija,« je svečano izjavil neki minister.

Denarna izplačila, ki jih je država na podlagi konkordata po velikih sekularizacijah plačevala Cerkvi, so se imela ustavit v dveh letih.

Ze zdaj so prejemke zelo skrajšali. Duhovniška mesta pri vojaštvu, pri državnih in javnih bolnicah, jetnišnicah, pri zavodih za sirote itd. so ukiniteli. Zasebne šole verskih redov so bile prepovedane. Edino zaradi pomanjkanja učnih moči še niso izvedli tega paragrafa.

Protestantska centrala je izdala odlok, naj bi skrbeli za to, da izgine iz šolskih knjig vsaka omemba vere in ime božje. Pokopališča so podražavili. Za vsako javno versko prireditve je bilo treba policijskega dovoljenja, ki se pa dostikrat ni dobilo. Le tisti, ki izrečno in pismeno zahtevajo cerkveni pogreb, se vobče smejo cerkveno pokopati.

Seveda so takoj uvedli tudi ločitev zakona in civilni zakon. Nekega škofa, ki je v svojem pastirskem listu označil civilni zakon za greh, so obsodili na visoko denarno kazen in mu odvzeli vse državne dohodke.

Zakon za zaščito republike vedno opravičuje nastope proti duhovnikom in Cerkvi. Nekega župnika, ki je pridigal o poslednji sodbi in pri tem omenil Zveličarjev izrek: »Tukrat poreče tistim, ki bodo na levici: „Proč izpred mene, v večni ogenj!“, so vrgli v ječo, češ, govoril je zoper republiko, t. j. proti »levičarskim« strankam. Ker so odstranili iz šol, sodniških in občinskih poslopij vsa razpela, so nosili zdaj otroci in žene križe očitno, pa so jih često zaradi tega kaznovali z denarno kaznijo ali ječo. Skratka, lahko trdimo, da

Na naši univerzi se je te dni ustanovilo novo akademsko društvo, društvo katoliških slušateljev tehnike »Kladivo«.

Naj se zaveda vselej svojih nalog, naj uspešno pripravlja svoje člane, da bodo v svojem poklicu mogli uspešno vršiti svoj delež pri pokristjanjevanju dela!

Mi jih pozdravljamo in jim iz srca želimo sreče in poguma! Težka bo pot in velik bo trud, a da bo vedel do cilja, naj pomaga Bog!

se je v republiko takoj začelo vztrajno preganjanje katoličanov in da svobode Cerkve ni bilo več.

11. Razpustitev jezuitskega reda

Ze ob začetku revolucije je bila sklenjena stvar, da je treba red Družbe Jezusove iz Španije izgnati. Vlada se je kazala voljno, da Cerkvi pusti neke ugodnosti, a pod pogojem, da se jezuiti izženejo. Papež je izjavil, da zaradi ugodnosti jezuitov ne žrtvuje.

Da bi položaj in edinost španske Cerkve oslabil, je vlada kmalu s pomočjo policije spravila iz dežele primasa Španije, toledskega nadškofa kardinala Seguro.

Zakon proti jezuitom

Hoteli so zdaj vpeljati v ustavo člen, na podlagi katerega bi mogli izganjati jezuite. Ta člen se je glasil, da so državni nevarni in se zato smejo razpustiti redovi, ki polagajo poleg treh običajnih obljub uboštva, čistosti in pokorščine še kako četrto obljubo. Ker pa jezuiti polagajo

tudi še četrto obljubo posebne pokorščine papežu, so na ta način mogli nastopiti proti njim.

Takoj so jezuiti dali to vprašanje prvim španskim pravnikom v pretres. Ti so se zedinili v tem, da bi mogla četrta obljuba biti vzrok za razpustitev le tedaj, če bi bila res naperjena proti državi. Vendar pa pokorščina papežu, ki je dolžnost vseh kristjanov, državi ni nevarna, dasi je vezana na obljubo.

To pa ni pomagalo. Vlada je našla pravnike, ki so bili nasprotnega mnenja.

Januarja je proglasila razpustitev: jezuiti morajo v teku 14 dni opustiti skupno življenje; njihove hiše se zaplenijo; cerkve pridejo pod škofovo oblast, ti pa ne smejo nastavljati jezuitov pri njihovih prejšnjih cerkvah. Šole itd. se seveda zapro. Papež je protestiral, a sploh ni dobil odgovora.

Ta težki udarec je zadel okoli 3000 jezuitov. Novici in študirajoči so zapustili deželo. Patre in fratre, ki so ostali doma, so sprejele družine, ki so se potegovala za to, da morejo sprejeti enega izmed preganjanih. Pokazala se je velika ljubezen. Starši učencev in učenci sami so storili vse, da bi jim omilili težko usodo. V tujini, v Italiji, Belgiji, Holandski so sprejeli nad 1200 jezuitov. Hiše pa, kamor so jih nastanili, — po večini stari gradovi in slično — so bile veliko premajhne in docela brez opreme. K temu je prišla še zima in severno vlažno mrzlo podnebje, ki ga niso bili vajeni. Po cele dneve so morali novici in študirajoči spat na tleh. Tudi stradal so včasih. Toda Previdnost je skrbela zanje. Kljub pomanjkanju ni nihče zbolel!

— V decembru izide —

Naša pot XI.

Okrožnica »Immortale Dei«

o krščanski ureditvi države

Prevedel in obširen komentar napisal

dr. Alojzij Odar

univerzitetni profesor

Ta okrožnica polaga temelje naukom obeh velikih socialnih okrožnic „Rerum novarum“ in „Quadragesimo anno“. Potrebna vsem, ki se zanimajo za probleme javnega življenja

Če si prijatelj Kristusov, se bodo ob tem ognju mnogi ogreli in mnogi bodo te luči deležni. Tedaj pa, ko v tebi ta plamen ljubezni ne bi več gorel, bodo od tvojega mraza mnogi umrli.

(François Mauriac.)

Cerkev v francoski javnosti

Ločitev Cerkev in države
Danes, 30 let po razpisu zakona o ločitvi Cerkev in države, ki je izločil Cerkev iz javnega življenja, veje v Franciji povsem drug veter. Glavni cilj ločitve, omejitve Cerkev na zakristijane in zlom njenega vzgojnega vpliva in vpliva na javno življenje, ni dosežen.

Izza svetovne vojne je dobila Cerkev zlasti po svojem skrivnostnem delovanju na duše zopet vedno večji vpliv. Cerkev se je uveljavila z doslednostjo svojega ravnanja in z izžarevajočo močjo svojega notranjega življenja, ki zajema duše, in z apostolatom. Mnogi je ne poznajo, ker ni nobena politična sila; ali pa se jim zdi brezpomembna, ker rada nastopa v manjših skupinah. Dejstvo ostane, da se je v Cerkvi in s Cerkvijo nekaj zgodilo.

Rastoč vpliv na javno življenje

Takoj po vojni, 1920, je francoska država zopet stopila v diplomatske zveze s Cerkvijo. Cerkvi sovražno zakonodajstvo sicer uradno še velja, toda se strpljivo tolmači in nima več prejšnje moči. Po zakonu je redovnikom še vedno prepovedano, da bi bili združeni v skupnih domovih in še vedno se jim jemlje pravica do poučevanja, toda uveljavljajo se močno na znanstvenem in publicističnem polju. Ustanove in časopisi jezuitov, benediktincev in dominikancev uživajo vedno večji ugled.

Novi duh je zdrobil oklop predsodkov, ki je bil od časa Voltaira skovan okrog vernikov: sedaj ni treba nikakega posebnega poguma več, da ljudje tudi javno za Cerkev nastopijo. Višji krogi vpoštevajo novega duha. Ministrski predsedniki se nič več ne ogibajo Cerkev kakor poprej, seveda ne govorimo o Leonu Blumu. Flandin gre v Notre-Dame, Laval obišče papeža. Kardinala drž. tajnika Pacellija obisipajo o priliki lurskih slavnosti (1935) s knežimi častmi. Predsed-

Holandski škofje spregovorili

Holandski škofje so izdali pastirski list proti boljšeizmu in novopoganstvu. To je oster poziv proti dvema velikima nevarnostima, ki danes ogrožata svet in resen opomin vsem vernikom rimsko katoliške Cerkevje proti frontam, ki so se nevarno zarile v evropsko telo.

Vedno jasneje vidimo, kako se velike množice v Evropi in po vsem svetu zbirajo v boj proti Cerkvi in križu. Veliki očitni boj v Španiji je ljudski fronti strgal masko z obraza, ki z lepimi besedami o svobodi, miru in delu skriva silno sovražstvo proti Kristusu in njegovi Cerkvi. Dalje vidimo vedno jasneje, da je

nik Lebrun prejme veliko odlikovanje Kristusovega reda. Kardinalnadškof pariški je s predsednikom republike in s policijskim prefektom ena izmed treh osebnosti, ki morejo vršiti svojo dolžnost pri volitvah le pred aparati fotografov in filmskih smalcev. Ko se je junija 1935 odpeljal kardinal Verdier kot papežev odposlanec na češkoslovaški katoliški shod v Prago, so mu pri odhodu izkazali uradne časti sodni minister in oddelek garde.

Ob zadnjih volitvah v parlament je le redko kdo udaril na Cerkvi sovražne strune. Borbeni svobodomislec, kulturno domišljavi malomestni liberalcec ne igrata nobene vloge več.

Verska brezbriznost

Ne smemo pa misliti, da je že vse dobro. Antiklerikalizem je sicer umrl, a za sabo je zapustil versko brezbriznost, ki je mehka, a odporna. Polastila se je celih pokrajin in videti je, kakor da je po vojni še zrasla. Poganstvo še raste: v Parizu 50% ljudi ni krščanih! Podoba velemesti je popolnoma posvetna in to vzdušje rodi vedno novo brezbriznost.

Odločnost Cerkev

Cerkev sicer toži, da ne more vsega, kar bi rada, vendar stori vse, kar je v njenih močeh. Zaveda se pač, da njena pot skozi zopet osvojeno javnost nikakor ni z rožami posuta. Ne boji se tudi sama odločno nastopiti, kadar to zahtevajo načela. Kakor je Cerkev 1905—1906, da ohrani čistost nauka, obsodila zakon o ločitvi in s tem izgubila mnogo cerkvenega premoženja, tako se v letih 1926—1927 ni strašila obsoditi vplivno nacionalistično organizacijo »Action française«, zato da se duhovno ohrani čisto, vključevši nevarnosti, da se bodo mnogi njeni otroci nad tem spodtikali in ji odtegnili svojo požrtvovalno roko in poslušno uho. Tudi to je znamenje rastoče moči Cerkevje.

pravi temelj in gibalo nacionalnega socializma prav tako besno sovražstvo proti Kristusu, ki da izpodkopa je nemško narodno skupnost.

Ti dve fronti stojita danes proti katolikom. Izbira je: ali brezbožni boljšeizem ali novopoganski nacionalni socializem? Ne potrebujemo nobenega! Katoliška Cerkev je največja duhovna sila in moč.

Pod geslom: »Za Boga« se je vršilo mogočno zborovanje katoliškega holandskega ljudstva, da manifestira svojo katoliško zavest in začne oster boj proti komunizmu in novopoganstvu. Holandski katoliki jasno kažejo, da stoje verno za svojimi škofi. Zato ori po vsej Holandiji veliki klic: Kristus zmaguj!

Kaj je danes najpotrebnejše

»Kaj je danes najpotrebnejše za rešitev človeške družbe,« je vprašal Pij XI. zbrane kardinale. Eden odgovori: »Zidati katoliške šole.« — »Ne!« — »Zidati cerkve,« odvrne drugi. — »Še ne.« — »Pomnoženje duhovniških poklicev,« reče tretji. »Ne, ne,« je odgovoril papež, »danes je najpotrebnejše to, da ima vsaka fara skupino laikov, zelo značajnih, načelnih, odločnih apostolov.«

Za take ni mesta

K holandskemu ministru Moddermannu, nekatolik, pride mlad pravnik prositi za mesto v državni službi. Minister pregleda njegova spričevala in ga vpraša:

»Kake vere ste?«

»Katoliške, odvrne boječe pravnik, »a na tem mi ni mnogo ležeče.«

»Kaj, na tem Vam ni mnogo ležeče? Tudi meni ni mnogo ležeče na ljudeh, ki ne vedo, kako je služiti Bogu. Za Vas nimam mesta.«

Ljudska fronta je »strpna«

V Franciji je socialistično mestno načelstvo mesta Hinigme katoliškim redovnicam prepovedalo poučevati v mestni osnovni šoli. Starši so v največji naglici zbrali 2800 protestnih podpisov. Ko so prišle državne učiteljice prvič v razrede, so otroci ušli po navodilu staršev ven, na cesti pa so jih čakale matere in jih peljale domov. Sedaj čakajo, kaj bo odločil Pariz. — Ljudska fronta po svoje spoštuje vero in pravice staršev.

Z NAŠIH GIMNAZIJ

Klasična gimnazija v Ljubljani

Dne 21. t. m. je društvo »Zar« priredilo sestanek s temle sporedom: Kralj VII. b, Ideali sodobne mladine; Jazbec VI. a, Pojdem na Štajersko; Arko VII. a, Svoboda in oblast. Tovariš Kralj je v svojem predavanju pokazal na razne ideale, za katerimi gre naša mladina. Bog je prvi in najvišji ideal, od katerega so odvisni vsi drugi. Po tem najvišjem idealu ločimo vse druge ideale v prave in krive. Vzvišen ideal je umetnost, a treba je poudariti, da so etične vrednote nad estetičnimi. Kot zadnji ideal je navedel žrtev. Za idejo, ki jo zastopamo, moramo biti pripravljeni tudi kaj žrtvovati, ker brez žrtev ni uspeha. Nato pa je pokazal na katolicizem kot branik in ohranjevalca lepih idealov.

Potem je stopil za kateder tov. Jazbec in je v svojem šegavo kramlajočem tonu popisal del svojega bivanja ob zborovanju SDZ v Stični.

Za njim je govoril tov. Arko. Nadaljeval je svojo razpravo o svobodi in oblasti. Topot je na jasen način obdelal vpliv in delovanje svobode in oblasti v zgodovini.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).